

ERZBISTUM
HAMBURG

Пастирське слово

на свято святого Ангарія 2023

Пастирське слово

на свято святого Ангарія 2023

Дорогі брати і сестри,

Нам, людям, потрібні надія та впевненість, щоб жити. На даний момент багато хто з великим занепокоєнням дивиться в майбутнє. Війна в Україні та всі її наслідки, зміна клімату та становище Церкви – усе це ставить перед нами великі виклики і створює нам велике занепокоєння. Нелегко пережити ці невизначеності. Хто при цьому усьому втрачає надію, той здається. А той, хто навпаки попри все, все ж таки уміє не втрачати надії, той знаходиться кілька кроків попереду. Надія є «невичерпним джерелом енергії», як сказав Іван Павло II.

Ми, християни, знаходимо потужний стимул для надії у Святому Письмі. «не відкидайте своєї впевненості» (Євреїв 10,35); «міцно тримайтеся надії» (Євреїв 3,6); «зрозумійте, до якої надії ви покликані» (Послання до Ефесян 1:18); умійте завжди давати поради та відповіді з надією, яка Вас переповнює (1 Петра 3:15).

Коли ми обираємо надію, це не означає, що ми легковажні. Це не наївно. Як християни, ми живемо тим, що наше життя має сенс. Ця надія і довіра полегшує теперішні тягарі.

Одне з найважливіших писань нещодавно померлого Папи Римського Бенедикта XVI є енцикліка „*Spe salvi*“. У ній він пише про християнську надію: «Нам потрібні малі чи великі надії, які підтримують нас на нашому щоденному шляху. Але їх недостатньо без тої великої щирої надії, яка повинна перевершити все інше. Цією великою надією може бути тільки

Бог, який охоплює все і який може дати і обдарувати нас тим, що нам самим не під силу.

Саме бути обдарованим і є частиною надії. Бог є основою надії – не будь-який Бог, а Бог, який має людське обличчя і який полюбив нас до кінця: кожного з нас окремо і людство в цілому» (*Spe salvi*, 31).

Надія - це не просто оптимізм, не кажучи вже про наївний. Той, хто вірить, зберігає чітке уявлення про серйозність ситуації, але не дозволяє їй його опанувати. Навпаки, він сприймає те, що є, і всіма силами намагається справитися з цим. «Надія стрибає в щілину, яка залишає невизначеність». Це не відкидає нас назад у минуле та не тримає нас у сфері «проміжку», а надає нам сміливості зазирнути за горизонт та сміло крокувати у майбутнє.

Тому добре, що ми як Церква в Німеччині та в Архиепархії Гамбурга присвячуємо час цим серйозним і необхідним питанням. Багато вже зроблено, багато ще попереду. Питання зловживань, синодальний шлях а також Священний Синод кидають нам виклик. Тим паче нам потрібна надія, щоб сміло крокувати у майбутнє, яке завжди залишатиметься невідомим.

Дорогі брати і сестри,

На новий рік тисячі молодих людей прибули на європейську зустріч спільноти Тезе в Ростоці до нашої архієпархії Гамбурга. Це було зворушливо побувати серед них і бути свідком такого символу надії. Я радий, що зустрів там декого з нашої єпархії. Наші громади в регіоні прийняли нас чудово. Сердечне дякую за їхню незабутню гостинність.

Зустріч у Ростоці поставила два путівника надії, які молоді люди взяли з собою в новий рік: внутрішнє життя та солідарність. Нам, християнам, потрібне інтенсивне внутрішнє життя. Ті, хто вкорінені в цьому, можуть

надіятися. Не випадково символом надії є якір, який сягає глибоко на дно моря і закріплюється там, як людина в Бозі.

На зустрічі в Ростоці можна було відчутися внутрішнє життя молоді, особливо під час молитви: прекрасні пісенні заклики з Тезе медитативно повторювалися і торкалися глибин душі. Кілька слів було прочитано зі Святого Письма, і в тиші, як у полі, ці слова змогли проникнути в нас. Приємно вражаючим було, наприклад, запалювання свічок чи молитва перед хрестом. Щось подібне я переживаю вже майже рік, коли першої середи місяця ми збираємося на дві години для тихого Богослужіння перед Святаї Святих у нашому соборі. Ззовні відбувається начебто не так багато, проте більше у душі.

Щоб надія зростала і стала для нас міцною основою, потрібне внутрішнє духовне життя. Тут ми знаходимо силу, шлях і наснагу, щоб зробити необхідні кроки вперед. У нашій Архієпархії нам доводиться справлятися з багатьма зовнішніми змінами. Я маю на увазі зокрема реформу нерухомості, яка буквально стосується всіх парафій. Це можна зрозуміти, що відмовлятися від звичних форм і місць нам важко і водночас боляче. Чимало людей запитують, як буде ж продовжуватися життя громади. Думка про знесення та скасування церкви нас засмучує, а іноді навіть її паралізує нас.

Дорогі брати та сестри,

з огляду на ці виклики, я закликаю вас запитати себе самих, як може зростати наше внутрішнє життя. Для того, щоб ми могли зміцнено та впевнено рухатися далі і бачити нові горизонти, нам потрібно вкоренитися в надії, яка росте з внутрішнього життя.

Наші архієпископи пропонують безліч послуг: духовне читання, біблійні семінари або лекційні серії. У деяких громадах є розмовні групи та групи з вивчення Біблії, які можуть допомогти людям закоренитися в Слові

Бога. Якщо у вашому районі немає таких послуг, будьте сміливими і зробіть перший крок. Наприклад, Ви можете запропонувати час молитви в церкві, започаткувати читальний гурток з теологічної чи духовної літератури. Було б великим знаком надії, якби ми змогли нашою молитвою досягти великих змін у наших громадах і особистому житті. У наших командах - будь то державних, волонтерських або змішаних - ми можемо розвивати силу нашої надії, якщо виділимо час, щоб описати та висловити її словами. На зустрічі в Тезе в Ростоці це було відчутно: надія, яка виражається у спільній молитві. Наважтеся і Ви, разом говорити про свою надію!

При цьому наша молитва і внутрішнє життя не повинні бути для нас втечею від світових проблем. Тому молоді люди в Ростоці постійно шукали у семінарах та розмовах методи та шляхи, як боротися за справедливість і більшу солідарність між собою. Було підбадьорюючим бачити, з якою відданістю обговорювалися і обмірковувалися ці теми. Кожен з нас може зробити невеликий внесок для зміцнення спільного МИ. Замість конкуренції повинна бути співпраця. Тільки завдяки силі християнської надії ми можемо жити повноцінно і влаштувати своє життя.

Дорогі брати і сестри,

як ми живемо у справедливості та солідарності? Це завдання не адресовано виключно головним службовцям Caritas. Це стосується кожного з нас. У передсвятковий час Різдва до мене надійшло багато листів від людей, які самотні або знаходяться на межі бідності. Я був вражений, коли читав про важкі та обтяжливі ситуації, у яких перебувають деякі наші брати і сестри. Це добре, що ми маємо можливість побачити ці великі потреби у світі, за що я дуже вдячний! Акція допомоги для України була великим знаком солідарності.

Чи бачимо ми, що ті, хто живе поруч з нами, утримуються від сорому або безпорадності? Самотність у похилому віці залишається темою табу, якій надається недостатньо уваги. Інфляція додала ще одну турботу багатьом людям, які і так потребують допомоги. Я закликаю Вас усіх розвивати свідомий погляд не тільки в наших громадах і по сусідстві, де ми можемо жити в солідарності, але і поза нашими католицькими колами. Внутрішнє життя і солідарність - ці дві основні мети змінять нашу Церкву і завжди будуть повертати її на правильний шлях.

У великому актовому залі молоді в Ростоці висіли сучасні моделі кораблів, так як вони за традицією висять в якості вотивних предметів у деяких наших церквах тут на півночі. Давно Церква не є вже більше великим і розкішним пароплавом. Навпаки, корабель Церкви має багато дірок. І не зважаючи на це, у цій картинці маленьких кораблів вимальовується для мене щось нове, новий образ церкви. Вона, мабуть, буде більше схожа на маленький човен або баркас, самохідне дерев'яне судно, які можна знайти в будь-якому великому порту на морі. Якщо наша церква все більше схожа на дерев'яне судно, то лише на перший погляд це виглядає як занепад або регрес. Однак ці човни набагато більше нагадують той маленький човен, в якому Ісус сидів зі своїми учнями на Галілейському морі. Маленькі човни менш ефектні, проте більш спритніші та швидші в маневруванні. Маленькі човни означають, що більше людей беруть на себе відповідальність і дійсно відчувають її.

Тому я щиро запрошую до усвідомлення: як я можу жити у справедливості і здійснювати її? Як я можу розвивати внутрішнє життя в собі, своїй родині та своїй громаді? Маленькі човни також означають більшу згуртованість, хоча й у меншому колі.

Тут я хотів би звернутися до групи нашої архієпархії: Дорога молодь, Церква - це також і ваш човен. Віра в Ісуса Христа завжди приносить з собою спільність та єдність. Деякі з вас були в Ростоці, інші зареєструвалися на майбутній Світовий День Молоді в Лісабоні. Зустрічі з однолітками, яким не байдужа віра, зміцнюють ваш власний шлях з

Богом і приносять важливий досвід. Тому хотілося б закликати вас до наступного: Під гаслом „Покажіть свою надію!“ запрошую вас на розмову у відкритий єпископський будинок цього літа. Тут ми можемо обговорити в малих групах, яке значення для вас мають віра і Церква.

Готуючись до нашої зустрічі, я хотів би від вас більше дізнатися, що ж саме наповнює вас надією і як ви нею живете. Я був би дуже радий, якби багато хто з вас поділився зі мною своїми думками – електронною поштою або через наші соціальні мережі, у вигляді відео, тексту або в інший спосіб.

Дорога молодь, будь ласка, зробіть свій потужний внесок сюди своєю творчістю, відданістю до справедливості та пошуку Бога і внутрішнього життя. Знайдіть одного-двох товариша і наважтесь щось зробити. Побудуйте міст між вами. Надія завжди потребує єдності. Ви не можете сподіватися лише на себе. Разом ви є молодим образом різнобарвної Церкви в Гамбурзькій Архиепархії.

Дорогі брати і сестри,

„Хто надіється, той молодий“, – каже поетеса Роуз Ауслендер. Я бажаю цієї свіжості, цієї молодості не тільки молоді, але й усім нам. Залишайтеся захищеними і благословенними в добрій надії.

Ваш Стефан

bischofshaus@erzbistum-hamburg.de

📧 @erzbistumhamburg

📘 fb.com/erzbistumhamburg

ERZBISTUM
HAMBURG

Архієпархія Гамбурга
Ам-Мариендом 4
20099 Гамбург
www.erzbistum-hamburg.de